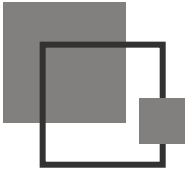

PETRKLÍČ

Milí farníci a čtenáři Petrkliče

Připravujeme se na oslavu narození našeho Spasitele. Je to čas, v němž rozklíčovááváme mnohá tajemství a pravdy, které nám Bůh zjevil. Ne náhodou se ve vánočním okruhu bude připomínat život Svaté Rodiny (letos 30. prosince), mateřství Panny Marie (1. ledna), svrchovanost jména Ježíš (3. ledna), přizvání všech lidí k dobrodiní Božích zaslíbení (6. ledna), vyjevení autority, kterou má Ježíš jakožto Boží Syn (svátek Křtu Páně, letos 8. ledna) a mnohé jiné. Základní linii tohoto slavení bezesporu určují dvě klíčové události, a to narozeniny a jmeniny. Narozeniny a svátek svých blízkých a přátel samozřejmě slavíme i v našich rodinách, na pracovištích a s těmi, k nimž určitým způsobem „patříme“. V tomto smyslu je přirozená praxe predispozicí k liturgické oslavě. A není divu, že sama liturgie využívá určitý paralelismus, aby nás do vánočního okruhu co nejlépe uvedla.

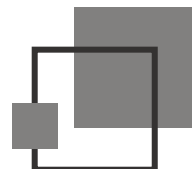
Patrné to je už dávno před adventem na některých mariánských svátcích. Po oslavě narození Ježíšovy Matky (8. září) následuje oslava jména Panny Marie (12. září). U nás se hodně rozšířily alegorické výklady jejího jména, určitě jste již slyšeli, že Maria je Hvězda mořská, krásná Paní a všechno to, čím ji vzýváme v invokacích Loretánské litanie. V Písmu svatém se jméno Maria objevuje poprvé v podobě Mirjam u Mojžíšovy sestry (srov. Ex 15,20) v době, kdy končí dlouholetý pobyt vyvoleného národa v Egyptě. Tam jméno Maria znamenalo „Bohem milovaná a Boha milující“. Izraelitům se bezesporu líbilo i proto, že jménem s oblibou vyjadřovali vztah k Bohu.

Liturgická oslava Jména Panny Marie je doložena už v 16. století ve Španělsku. Po vítězství polského krále Jana III. Sobieského nad tureckým vojskem u Vídně 12. září 1683 papež Inocenc XI. oslavu jména Panny Marie zavedl celocírkevňe na neděli po 8. září, tj. po svátku Narození Panny Marie, a roku 1912 ji papež Pius X. fixoval na 12. září. Církev tak oslavu Mariina narození a jména dala zcela zřetelně do souvislosti se záchranou Evropy před tureckým nebezpečím – podobně jako vánoční okruh oslavou Ježíšova narození a jména předznamenává milost vykopení.

V Kuřimi nám Bohem seslanou záchranu připomínají nejen jesličky a betlém, ale také obraz na pravém bočním oltáři, který závětí z 30. září 1800 kostelu darovala šlechtična Marie Anna Isabela Žalkovská ze Žalkovic (u Přerova). Jedná se o kopii milostného obrazu Matky Boží Piekarské, jejíž svátek se slaví 12. září na připomínku, že před tažením k Vídni roku 1683 se polský král v Piekarech před jednou z kopií milostného obrazu modlil za vítězství, a byl vyslyšen. České země zakusily mocnou přímluvu Matky Boží Piekarské například v roce 1680, když po přinesení milostného obrazu do Prahy a Hradce Králové v obou městech ustal mor. Originál obrazu byl roku 1702 odvezen z Piekar Slezských do Opole a nyní se nachází v opolské katedrále sv. Kříže. V Piekarech i Kuřimi jsou umístěny jen kopie, ale i ty mají přímluvnou sílu ne menší než originál. Naši předkové chodili na poutě na Vranov uctít narození Panny Marie, ale také uměli docenit její přítomnost v našem kostele, která je reálná i díky tomuto obrazu. S důvěrou se k Matce Boží Piekarské obraceli nejen 12. září, ale rovněž při mnoha dalších příležitostech si připomínali její „sladké jméno“. A ne náhodou jí říkali „kuřimská“ Panna Maria – byla jejich Matkou, podobně jako je Matkou Ježíšovou i Matkou nás všech.

S vědomím mocné přímluvy Panny Marie, která nás stále provází, Vám přeji požehnané a milostiplné svátky, hluboký pokoj do srdce, víru, která se nenechá zvíkat bouřemi světa, a opravdovou radost z Ježíšova narození.

P. Jaroslav Filka

S Bohem se můžeme setkávat různým způsobem

Rozhovor se Zdeňkem Jančaříkem

Zdeňk Jančařík, kněz, salesián a spisovatel, zavítal do Kuřimi na začátku prosince, aby nás provedl adventní duchovní obnovou. V rozhovoru se lehce vracíme k tématu obnovy a následně živé diskuse, ale věnujeme se i jeho povolání ke kněžství a do řádu, jeho pisatelské činnosti a v neposlední řadě se zamýšlíme nad postavením žen v církvi, kterým se otec Jančařík intenzivně zaobírá.

Přišla u Vás dříve myšlenka na život řeholní nebo kněžský?

Jednoznačně kněžský. Rozhodl jsem se pro něj ještě před svým křtem v mladickém věku. Bylo to rozhodnutí plné euforie, která mě jako konvertity uchvacovala. Křest jsem přijal v polovině 80. let, čili ještě za totality. Nadšení ze křtu se u mě přelilo v nadšení, že bych mohl být knězem. Pro kněžství jsem se rozhodl i díky textům chartisty Václava Bendy z vězení. Psal takové křesťansky motivované dopisy, které posílal manželce Kamile – a já jsem si je s potěšením četl, protože jsem se s Bendovými i některými dalšími chartisty trochu znal. Skrze jeho plamenné výzvy, jež byly v těchto dopisech obsaženy, jsem se k povolání ke kněžství definitivně odhodlal.

Co Vás táhlo k salesiánskému řádu a proč jste nakonec vstoupil právě do něj? Čeho si na salesiánskému řádu vážíte nejvíc nebo co je Vám u něj nejbližší?

Se salesiány jsem se potkal jakoby náhodou. Křtil mě františkán, páter Řehoř Mareček. Pak jsem bydlel na privátě v Praze na Vinohradech, jehož provozovatelka se dobře znala s tehdejšími salesiánskými provinciálem Láďou Víkem. Přivedla mě k němu. Vík se aktivně zajímal o média. Skrze něho jsem poznal celou salesiánskou síť zabývající se médii. Díky tomu jsem se dostal jak do nakladatelství Portál, tak blížeji do salesiánského společenství.

Takže Vás zaujalo především společenství, které salesiáni tvořili?

Určitě. Ujali se mě jako takového církevního bezdomovce. Potřeboval jsem nějaké společenství lidí táhnoucích za jeden provaz. A potom mě také zaujalo charisma salesiánského zakladatele Jana Bosca. Zjišťoval jsem, že mentalita řádu je mi blízká.

Co pro Vás znamená psaní a překládání? Berete je jako Bohem dané hřivny, které rozvíjíte a snažíte se také jejich prostřednictvím evangelizovat?

Vyrůstal jsem uprostřed knížek. Náš táta měl velikou knihovnu, takže knížky mi byly od útlého mládí velice drahé. Během základní školy jsem hodně četl, protože jsem byl každou chvíli nemocný. A to se pak přetavilo v osobní pisatelskou činnost. Začínal jsem na různých povídkách a příbězích, psal jsem i do Kritického sborníku, samizdatového časopisu, díky čemuž jsem v Praze pronikl mezi chartisty. Už v útlém mládí mě silně ovlivnilo dílo esejisty Eliase Canettiho, jehož vybrané texty jsem překládal do češtiny. Díky tomu jsem se naučil německy a později jako čerstvý kněz a salesián jsem tuto činnost dále rozvíjel. Byl jsem poslán do Říma, kde jsem studoval žurnalistiku a po návratu jsem zakotvil právě v nakladatelství Portál. Tam jsem působil 12 let, z toho

10 jako šéfredaktor. Když jsem zde skončil, začal jsem znovu sám psát.

Během obnovy jste mluvil o tom, že Bůh je nám zároveň blízko i daleko. Jak prožívat Boží blízkost? Jak se přiblížit, zvláště teď v době adventu, k tomuto „blízkému Bohu“?

To je otázka za milion. Lidi mají často dojem, že k Bohu se mohou přiblížit především přes city a pocity. Když necítím Jeho blízkost, je daleko, domnívají se. Toto je základní předpoklad, obzvláště mnoha mladých lidí. Není to ale tak úplně pravda – Bohu můžu být blízko, i když dělám dobré skutky, například pomáhám starým lidem nebo ukrajinským uprchlíkům; zkrátka když vidím lidi potřebné. Podle mě je tento druh blízkosti daleko důležitější než ta blízkost pocitová (je mi teplo u srdce, nebo něco takového). Samozřejmě existuje blízkost mystická, ačkoli ta se týká zejména Bohem požených duší, které po Něm touží třeba už od útlého dětství. Takovou blízkost máme zaznamenanou v nesčetných příbězích světců. Vezměme si takovou Terezičku z Lisieux, kterou jsem na obnově zmiňoval – osobnost setrvávající v bezprostřední Boží blízkosti, toužící od dětství stát se řeholní sestrou. U nás, běžných pozemšťanů, to tak jednoduché není. Jinou, další cestou je Písmo. Čtením biblických textů si zpřítomňujeme výroky proroků či Ježíše. Vřele doporučuju Nový zákon nebo aspoň evangelia do kapsy kamkoli, číst si je i v trolejbusu nebo tramvaji. Skrze každodenní kontakt s Písmem dochází k jeho ožívování a promítání do našeho života. Důležité je, že k Bohu vedou mnohé cesty, můžu se s Ním setkávat různým způsobem.

V knize *Žena at' v církvi promluví se zabýváte postavením žen v průběhu církevních dějin. S přihlédnutím na tuto skutečnost, jaké je současné postavení žen v církvi ve srovnání s minulostí? Najdeme období, kdy bylo jejich postavení objektivně lepší (církvev jim více přála)?*

Ano, zřejmě taková období najdeme, nicméně jen v určitém slova smyslu. Třeba v pozdním středověku byly ohromně respektované svaté ženy. Respekt si získávaly neoddiskutovatelnou blízkostí Bohu. Například Brigitě Švédské nebo Kateřině Sienské naslouchali papežové a na jejich rady dali biskupové i různí mocnáři. Tyto ženy měly obrovský vliv, psaly dopisy do všech stran a byly duchovními rádkyněmi mnoha mocných. Dejme tomu abatyše měly také velkou moc, a to v tom smyslu, že rozhodovaly o tom, kde budou v blízkosti jejich klášterů působit jací kněží. Jistě, nedá se říct, že by postavení žen bylo obecně kdovíjak slavné, maskulinní hierarchie společnosti hrála dominantní roli až do konce 19. století, pokud jako jisté zlepšení vidíme rozšíření volebního práva i na ženy v průběhu první poloviny století 20. Přesto ženy napříč dějinami nejednou silně zazářily a jejich slova měla svou moc.

V úvodu této knihy se dotýkáte skutečnosti, že žena, jakkoli může název evokovat opak, dějinami církve promlouvá. Jak by dle vás mohly a měly ženy promlouvat dnes? Co pro to může udělat církev jako instituce a my jako její součást?

Církev bohužel ke konci 19. století a v celém století následujícím hodně zmužněla. Muži (papežové, kardinálové i biskupové) dostali enormní moc a opanovali ji na úkor žen. Dokonce ani na II. vatikánském koncilu, ačkoli zde několik žen přisedělo, nebyla žádná žena s hlasovacím právem. Dodnes kupříkladu na vatikánských synodách ženy nemají adekvátní postavení. Podíváme-li se na církev zespoda, často postavení žen závisí na tom, jak je osvícený tamní farář. Mnohde stále nejsou ženy vpouštěny do farních či ekonomických rad. Přesto ženy promlouvají a mnohdy velmi hlasitě. Třeba dnes, tady u vás v Kuřimi, v rámci diskuse padlo mnoho otázek, a všechny položily

ženy! Ženy jsou aktivní i inspirující, avšak k zásadním otázkám je často nepouštíme.

Zeptám se trochu konkrétněji: Jaké strukturální změny ke zlepšení a zintenzivnění emancipace žen jsou dle Vás v církvi nejpotřebnější a zároveň proveditelné?

Papež František s jistými kroky jednoznačně začíná. Už tím, že se ženy dostávají do vatikánských ministerstev a úřadů (tzv. dikasterií), kde dříve působili pouze kardinálové. Zároveň papež i mnozí věřící očekávají, že současná synoda povede ke strukturálním změnám na místní, lokální úrovni (např. k vyšší účasti žen na kněžských radách, jejich silnějšímu slovu v ekonomických otázkách) a tak dále. Jedná se skutečně o celou propletenou síť, v nichž na mnoha místech ženy stále nemají důležité slovo. Vidíme, jak ženský pohled chybí. Kupříkladu v otázkách prodeje církevních staveb v naprosté většině rozhodují muži – ženy by často rozhodovaly jinak, s příklonem k charitě nebo sociální práci.

V knize také zmiňujete zajímavou skutečnost rozporu mezi jakýmsi ženským panoramatem (spíše ženské až zženštilé výzdoby nebo soch v kostelích apod.) a reálným postavením žen v církvi. Čím si myslíte, že je to způsobeno?

Je to dáno typem zbožnosti. A do jisté míry také mariánskou spiritualitou (i v knížce jí věnuji jednu kapitolu). Církev je na jednu stranu velmi mužská, maskulinní, klerikální. Na druhou stranu je velmi zženštilá. Tato druhá skutečnost je ovlivněna zbožností druhé poloviny 19. století, která preferovala jakéhosi androgynního (oboupohlavného) Ježíše a rovněž kněze. Faráři nebyli tak úplně muži, poněvadž před nimi stály a klečely hlavně ženy. V kostelích je dnes často více žen než mužů. No a tím se i estetika v kostelích a dalších církevních prostorách přizpůsobuje ženám (ostatně ženy jsou těmi, které v drtivé většině kostely zdobí). Nebo se podívejte na obrazy a sochy z tohoto období. Často jsou právě takové zženštilé. Ryze mužská spiritualita nedostala v tomto období ani později prostor (což je paradoxní vzhledem k mužské mocenské převaze). Až v poslední době, díky kupříkladu americkému františkánovi Richardu Rohrovi, se vynořuje osobitá mužská spiritualita. Opatrně se tedy objevují snahy, aby se mužský vliv neprojevoval jen v mocenské struktuře. A dochází tím k jistému odlišení mužského a ženského prožívání duchovního života.

Možná se v zženštilosti církve odráží latentní, neukojená potřeba žen po adekvátním slovu v ní...

Ano, může to tak být. Roli hrají psychologické záležitosti, do kterých moc nevidíme, kam nedohlédneme. Je tomu skutečně tak: církev je v mnohém zženštilá a projevuje se to hned několika způsoby.

Jste rovněž autorem objemného knižního rozhovoru Ty jsi kněz navěky s Ludmilou Javorovou, ženou, která byla v 70. letech vysvěcená na katolického kněze. Co Vám na ní (její povaze, způsobnostech) nejvíce imponuje? A co Vás na jejím životním příběhu nejvíce překvapilo nebo zasáhlo?

Sestra Ludmila je ohromně silná osobnost. Protože si nese ženské poselství kněžství sama samotinká, svým způsobem na celém světě. Jistě, byly i další ženy vysvěcené na katolické kněze, ale mnohdy protiprávně (například v Americe nebo Německu, kde často světí biskupové, kteří jsou exkomunikováni). To je však úplně jiná věc. Ona byla vysvěcená za zvláštních, totalitou vymezených podmínek a své kněžství si hrdě nese

jako jakýsi prapor. Nejedná tím ale proti církvi a její stávající struktuře. I v tomto rozhovoru nemluví proti církvi a mužům v ní, nepohrdá církevními principy. Sama aktivně chodí do kostela, co jí zdraví dovoluje, dělala katechetku... zkrátka přijala církev takovou, jaká je. V tom je úžasná. A zároveň je rebelkou – často mluví o věcech, o kterých se v církvi spíš mlčí.

Myslíte, že čerstvý román Kateřiny Tučkové Bílá Voda, jenž též tematizuje postavení žen v církvi, může být pro katolíky vzpruhou, motivací ke změnám k lepšímu?

Jistý potenciál v něm je. Psaný je z pozice ženy, která by ráda církve reformovala v ženském slova smyslu, ačkoli se sama s církví příliš neztotožňuje. Přesto stojí na pozici citlivé pozorovatelky církevního dění a sympatizantky rovnoprávnějšího postavení žen v církvi. V tomto slova smyslu je Bílá Voda feministickým románem. Tučková do církve vkládá své představy, které často nejsou slučitelné s realitou církve (v románu se kupříkladu objevuje řeholnice, jež se stane nejen knězem, ale v této službě i aktivně působí a obklopuje ji typická aura duchovního, což není slučitelné s církví historickou, ani současnou). Je dobré brát knihu trochu jako sci-fi román o tom, jaká by církve mohla být, kdyby se probudila i v ženském slova smyslu.

Díky za rozhovor.

Martin

Tříkrálová sbírka 2023

Blíží se období Vánoc a Charita Česká republika, jako každoročně, zve k účasti na blížícím se ročníku Tříkrálové sbírky. Účast, ke které jsme vybízeni, může mít více podob. Všichni máme možnost přispět do kasičky nebo přispět v rámci on-line koledy a podpořit tak místní či jinou vybranou charitu v její činnosti. Zároveň se ale také každý z nás může zapojit aktivně tím, že se stane KRÁLEM - koledníkem. Věřím, že vy, kteří jste již některým z králů byli, znovu přiložíte ruku k dílu pro dobrou věc a zároveň věřím také v to, že se k nám připojí také další, noví králové. Koledníci Tříkrálové sbírky jsou skuteční králové! Mají odvalu a přinášejí dobro a radost do života ostatních. Jak hlásá oficiální web sbírky: "Nezáleží na věku ani na tom, kde bydlíš, důležité je nadšení a chuť pomáhat. Tříkrálová sbírka tě potřebuje."

Pomáhat je IN - ukaž, že jsi KING!

Anička

MISIJNÍ KOLÁČ 2022

Misijní klubko tvoří děti, které se snaží Modlitbou, Obětí, Službou a Tvořivostí stavět MOST, aktivně pomáhají svému okolí i chudým dětem celého misijního světa a patří do Papežského misijního díla dětí (PMDD). Zasévají tak semínka lásky a dobra, zmírňují bídu, hlad, nemoci a pomáhají druhým ke vzdělání a důstojnému životu.

Členové Misijního klubka se zavázali pomodlit se denně jednu modlitbu (např. Zdrávas Maria) za děti z misíí a každý týden pro ně ušetřit drobné v hodnotě jednoho bonbónku (tzv. Misijní bonbónek).

V sobotu 8.října jsme se s dětmi z Misijního klubka po delší době sešli, abychom připravili Misijní koláč na nadcházející Misijní neděli. Respektive na neděli 9.10., kdy byla katecheze při mši pro děti věnována misíím a zakladatelce Papežských Misijních Děí - Pauline Jaricot.

ČERVENÁ STŘEDA

Již třetím rokem se Římskokatolická farnost Kuřim aktivně zapojuje do mezinárodní připomínky lidí pronásledovaných pro víru, letos ve středu 23. listopadu v podvečerních hodinách. Smyslem akce je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Znakem této iniciativy je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru.

První ročník se uskutečnil ve Velké Británii v roce 2016 a postupně se přidávaly další státy. V České republice se iniciativa koná od roku 2018, Kuřim se zapojuje od roku 2020, kdy jsme nechali kostel částečně nasvítit červeným svět-

Připravovali jsme jak koláčky, tak dětmi velmi oblíbené perníčky. Obojí jsme pak v neděli po mších nabízeli Vám, farníkům. Touto formou jsme společně přispěli 5369Kč na výživové projekty PMD. Pán Bůh Vám oplat' za Vaše dary.

Další aktivitou našeho klubka byla v minulosti návštěva některých našich farníků, pro které je již ze zdravotních důvodů obtížně (ne-li nemožné) docházet na mše. Pokud nám nebude v letošním adventu nic bránit, rádi bychom tyto krátké návštěvy spojené se zpěvem vánočních písní opět obnovili.

Pokojný advent přejí děti z Misijního klubka v Kuřimi.

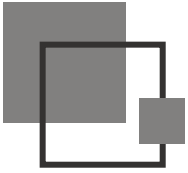
Použity citace z Webu PMD:
www.missio.cz

Zuzka Jelínková

lem. V letošním roce se doplnilo nasvětlení kostela i dalším programem uvnitř. Kromě účasti na mši svaté si lidé mohli prohlédnout nástěnku s informacemi o pronásledování věřících a také v tichosti posedět nebo se pomodlit při světle červených svíček.

Velké poděkování patří Tomáši Večeřovi za poskytnutí profesionální osvětlovací techniky a nachystání osvětlení. Dále pak fotografovi Tomáši Trojanovi za jedinečné fotky z této akce, které si s jeho laskavým slovením můžete prohlédnout ve farní fotogalerii. Děkuji i všem ostatním, kteří se na akci podíleli a jakkoliv pomohli.

Milan Císař

NEBOJ SE, JEN VĚŘ

takové bylo motto letošního setkání prvkomunikantů s otcem biskupem na Petrově. Společně s dětmi jsem se tohoto setkání účastnila poprvé i já. A je na co vzpomínat. Plná katedrála dětí i dospělých, ruch, šum, zpívání scholy a sluncem prozářené mozaiky v oknech. Prožívala jsem neuvěřitelnou radost a vnitřní poděkování za to, že zde mohu být. Otec biskup mne mile překvapil svým přístupem k dětem – v průběhu kázání procházel katedrálou a neustále udržoval pozornost dětí otázkami. Po skončení mše na nás čekalo 13 stanovišť s různými úkoly. Všechno se stihnout nedalo, a tak jsme si vybírali nejprve podle zájmu, potom podle délky fronty. Celé akce se totiž účastnilo 600 dětí a jejich doprovod. Před závěrečnou adorací a poděkováním jsme s povděkem spočinuli v odpočinkové místnosti, jedli a sledovali animované filmy o životě různých svatých.

A jak to viděly svými očima děti? Položila jsem jim dvě otázky a tady jsou odpovědi:

Na koho si vzpomeneš a proč?

Jenda: Na otce biskupa Pavla, protože jsme se s ním setkali.

Kuba: Vzpomínám si na biskupa Pavla Konzubula, protože jsem ho potkal na jednom workshopu.

Madlen: Na otce biskupa, protože měl pěknou skládací hůlku a byl tam ten hlavní, na postavu sv. Ludmily, protože nám povídala o svém vnukovi sv. Václavovi, na děti z naší farnosti (a že jsem měla příležitost poznat dvě holčičky z Chudčic).

Markéta: Vzpomínám si na otce biskupa, protože byl vtipný. Když jsem si chtěla vyzkoušet mitru, tak se mě zeptal, jestli nemám vši. Taky si vzpomínám na svatého Petra, který nám dával bonbóny. Ještě mě zaujal Jan Maria Vianney. Než jsme chtěli jít na jeho stanoviště, museli jsme se naučit tuto básničku: „Kdo je svatý? Kdo je nej? Jan Maria Vianney.“

Magdalenka: Jak moc tam bylo dětí.

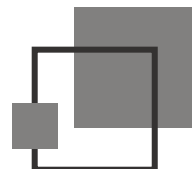
Co tě překvapilo?

Jenda: Pečení hostií.

Kuba: Překvapilo mě, že existuje hůl (biskupská berla), která se dá stáhnout (aby ji mohl držet i menší biskup).

Madlen: Že jsme šli na zmrzku:), pak se mi líbilo, že jsme vystříhovali hostie a vzpomínám ještě na výrobu dárku pro otce biskupa (stříhání panáčků a lepení jich do malého horkovzdušného balónu).

Markéta: Kolik schodů vede ke katedrále. Bylo jich snad tři sta! Překvapila mě i místnost k odpočinku, kde jsme si mohli sníst svačinu a přitom sledovat v televizi příběhy svatých, třeba o svaté Cecilii.

Magdalenka: Vyrábění hostií, protože mě to moc bavilo.

Děkuji ti, Pane, za sílu přítomného okamžiku a všechny lidi, které mi posíláš. Tobě, Zuzko, děkuji za ochotu pomoci a klidnou energii. Děkuji ti, Karle, za impulz, podporu a kafe. Vám, otče Jaroslave, děkuji za (do)provázení.

Jana K.

Spolčo v novém kabátu

Naše společenství mladých v určité formě a s danou skupinou lidí ve farnosti působí už pár let. Proto bylo velkou událostí rozloučit se s jeho zakladateli Štěpánkou a Jakubem, kterým místo vedení spolča v poslední době přibyly nové povinnosti. Za velkou službu spolču bychom jim chtěli ještě jednou moc poděkovat. S jejich odchodem přišly také změny v podobě našich setkávání. Scházíme se na faře v klubovně každou neděli od sedmi hodin večer a končíváme kolem deváté hodiny. Nově se nám nepravidelně střídají formální a neformální večery, přičemž o formálních večerech

probíráme různá zajímavá témata ohledně například církevního života, světového dění, novinek ze světa mladých či kontroverzních etických otázek. O těchto tématech společně debatujeme a snažíme se dojít k nějakému závěru. Neformální večery pak slouží k odrea-gování při nějakém filmu, seriálu či dokumentu (většinou nechybí dobré jídlo a pití) a následné odlehčené diskuzi. Naše spolčo je otevřené všem mladým od 15 let. Kdo budete chtít, neváhejte a přijďte.

Michal C.

Setkání generací a Martinské hody v Moravských Knínicích

Oslava svatého Martina v Moravských Knínicích byla i letos v duchu setkávání přátel u dobré muziky, jídla a pití, ale zejména také o připomínání si významného světce v křesťanských dějinách. Slavení těchto podzimních hodů mělo v dějinách význam i hospodářský. Císař tyto hody v minulosti striktně nařídil v souvislosti s ukončením nejvýznamnějších sezónních prací v zemědělství. Novodobé Martinské hody se u nás začaly slavit už před 30 lety a probíhají vždy v polovině listopadu za podpory obce, členů souboru Kyničan, mužského sboru, a hlavně mladé krojované chasy.

V sobotu se mladá chasa setkává už dopoledne.

Po předání hodového práva starostou obce zve občůzkou po obci tradičně všechny občany k večerní zábavě. Letos jim hrála dechovka ze Střelice a dle ohlasů mladá chasa i z okolních dědin opět přeplnila místní sokolovnu. Hrál a zpívalo se do rána. Nedělní program patří kromě mladé chasy také ostatním generacím. Je to setkání všech těch, kteří mají rádi obec a folklór všeobecně. Slaví se totiž Den obce. Během dopolední krojované mše vystupuje místní schola a po této slavnosti v kostele sv. Markéty se brzy chystá krojovaná Svatomartinská jízda. Kdo má čas, může si ještě po mši odskočit na agapé do místního hostince, kde se podává mimo jiné tradiční husa.

A pak už jdou všichni na průvod, který začíná tradičně na Kuřimské ulici číslo popisné 2. Ve předu jedou dva krojovaní jezdci na koních a vyvolávají příchod svatého Martina, který za nimi

jede na bílém koni s příznačným červeným pláštěm a mečem. Za nimi zpívá mladá krojovaná chasa a dále také generace rodičů s dětmi. Jízda přijíždí do ulice Kout, kde Martin slavnostně při improvizované scéně rozdělí svůj plášť a předá ho nuznému dle legendy. Vše se děje za doprovodu mužského sboru, který následně všechny doprovodí do místní sokolovny. Zde už je připravená

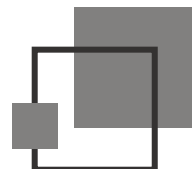
oslava na přivítání nových občánků, kteří se v daném roce v obci Moravské Knínice narodili.

Všechny generace nakonec za doprovodu cimbálové muziky hodnotí uplynulý rok a mají radost mimo jiné také z nově narozených

děti. Je vidět mnoho mladých, kterým sobotní zábava ještě nestačila. I v pauze, kdy muzika nehraje si mladí zazpívají. Letos hrála do zpěvu a tance cimbálová muzika Mladí Burčáci z Míkovice, která je na takové akce přímo dělaná. Dokonale podpořili náladu v sále, hráli dobře pod nohy a když se zpívalo, tak nechali vyniknout zpěváky. Nechybělo samozřejmě sólo pro všechny Martiny, kteří byli v sále. Obec Moravské Knínice se rozrůstá, je to vidět i na počtu nových občánků, kterých bylo letos přivítáno 18. Toto číslo je dlouhodobě nadprůměrné, a tak lze věřit, že se hody budou konat i nadále. Setkání generací tak může dále pokračovat jako i slavení svátku svatého Martina.

Martin Kšica

Javory beat v kynické sokolovně

V letošním roce se knínická sokolovna dožila významného výročí. Slaví nesku-tečných 100 let. Zároveň uplynulo 110 let od založení Tělocvičné jednoty Sokol Moravské Knínice. To je myslím důvod k oslavě, a ne zrovna malé.

Narozeninová party započala již v sobotu 22. října, kdy se sokolovnou nesly nejen oslavné, sokolské písně v podání mužáckého sboru, ale se svými gymnastickými skladbami vystoupily také mladší a starší žákyně. Součástí oslav byla rovněž výstava fotek z činnosti tohoto spolku.

Nedělní podvečer pak přišli soko-lovně popřát významní hosté. Cestu k nám neměli vlastně ani moc dalekou. Vždyť to mají „za rohem“. Tito sourozenci (Hana a Petr Ulrychovi) patří mezi stálice české hudební scény. Svými písněmi přinášejí radost posluchačům již více než padesát let. Nedorazili ale sami. Na party s nimi přijelo i jejich rockové seskupení (Javory beat) ve složení: Ondřej (klávesy) a Milan (elektrická kytara) Strouhalovi, Jakub Šimáně (baskytara) a Ctibor Bártek (perkuse).

Ulrychovi nás provedli nejen zpí-

vaným, ale i mluveným slovem jednotlivými údobími jejich hudební tvorby. Zavedli nás do doby, kdy se věnovali bigbeatu. Zazněly písně Nechod' do kláštera, On na mě zapomíná...Nezapomněli ani na hity raného javorovského období jako Jízda králů, Zvon, Javory.... K tvorbě sourozenců patří i album Nikola Šuhaj loupežník, ze kterého zazněly skladby Ježibaba, Až jednou červánky a Eržika. Svými skladbami zavzpomínali a připomněli divákům a posluchačům to, jak je krásné žít, děkovat za každý nový den, za přírodu, za dobré lidi, které máme kolem sebe, za to, že jsme.

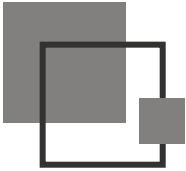
Libé tóny hudebních nástrojů, zvučný hlas Hany se nesly sokolovnou více jak hodinu. Diváci byli neskutečně vděční, intenzivně tleskali po každé skladbě. Závěr koncertu vygradoval potleskem ve stoje, který byl vskutku zasloužený.

Myslím, že se narozeninová oslava líbila nejen naší oslavenkyni, ale i všem, kteří se jí mohli účastnit. Díky všem!

Hana Bravencová

Foto : Ivoš Hledík

Z kulturního dění v Moravských Knínících

Víkend 22. - 23. října patřil v Moravských Knínících připomínce důležitých událostí, a sice sto desátému výročí založení místní jednoty Sokola a stému výročí postavení sokolovny. Při této příležitosti připravili členové výboru Sokola pro místní i přespolní bohatý program. V sobotu odpoledne se konala slavnostní akademie, při které byly připomenuty historické milníky budování místní jednoty a také ocenění bývalí starostové Sokola a členové výborů. Na závěr potěšily oko diváků mladé gymnastky pod vedením Šárky Bořilové se svými originálními skladbami. V podvečer pak místní mladí ochotníci sehráli konverzační komedii Švagřičky.

Zlatým hřebem celého víkendového programu byl nedělní koncert Hany a Petra Ulrychových se skupinou Javory, kteří přilákali do sokolovny posluchače z širokého okolí. Zaplněný sál obdivoval neutuchající energii obou umělců a aplaudoval při poslechu starých hitů, ale i novějších písní.

Přejeme naší oslavenkyni sokolovně, aby se v ní setkávali ke cvičení, hraní, zpívání a pobavení lidé dobré vůle ještě nejméně dalších sto let.

Marie Dvořáková

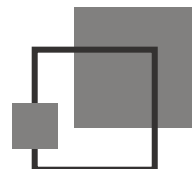
Opravy kostela sv. Markéty v Moravských Knínících

V letošním roce opět pokročila oprava kostela sv. Markéty v Moravských Knínících, která kvůli své finanční náročnosti probíhá etapovitě. Zatímco v prvních letech byly investice zaměřeny na statické zajištění celé budovy (opravy krovu, výstuže zdiva), nyní se týkají zejména vnější obálky. Stavební práce probíhají dle schváleného projektu pod bedlivým dozorem památkářů.

V průběhu letošní etapy byly aplikovány helikální výstuže v klenbách některých oken a opravena fasáda v průčelí, presbytáři a sakristii. Renovované fasádní plochy byly nejprve očištěny tlakovou vodou a ošetřeny algicidním přípravkem (likvidace mechů a dalšího biologického napadení). V průčelí musela být část omítky dokonce úplně otlučena a nově natažena. Dále byly opraveny římsy a reprofilována rozetová okna v průčelní zdi. Po penetraci fasády byla nanesena nová vrstva štuky a proveden dvojnásobný nátěr kvalitní fasádní barvou. Na závěr prošel renovací pískovcový portál hlavních dveří.

Náklady na letošní etapu činí 769 330,54 Kč vč. DPH. Celkové příjmy alokované na opravu kostela sv. Markéty (tj. dotace obce Moravské Knínice a dary jednotlivců či firem) byly k 20.11.2022 ve výši 694 960 Kč (tj. o cca 74 tis. Kč méně, než fakturované náklady). Pokud byste chtěli přispět na opravy knínického kostela, můžete tak učinit vložением hotovosti do sbírkové pokladničky umístěné v kostele nebo převodem na účet 247704317/0300. Variabilní symbol 4444 alokuje prostředky pro knínický kostel. Za veškeré dary děkujeme.

Stanislav Krčma, kostelník

Farní Silvestr 2022

Oslava konce církevního roku letos připadla na 26. listopad. Sešli jsme se v 15 hodin v kostele a společně slavili mši svatou. Po mši jsme se přesunuli na faru, kde na nás čekal pestrý program. V kuchyni se konaly dílničky pro děti, které si skvěle připravily Emča a Simča. Děti si mohly vyzkoušet vyrábění z různých i přírodních materiálů.

V sále fary bylo nachystáno výborné občerstvení, ať už chlebíčky, jednohubky, buchty nebo káva, čaj, víno a hlavně kofola a pivo. Nedá mi to a musím zmínit skvělé vanilkové rohlíčky paní Novotné.

Velmi zajímavé bylo povídání Petry Šiprové o její pěší pouti do Říma, spo-

jené s promítáním fotek, které proběhlo ve farní kavárně.

Znalosti farníků nejen o našem kostele prověřil soutěžní kvíz. Dražba "farního" dortu, jehož autorkou je Miluška, dopadla na jedničku. Šťastný vydražitel Tomáš se s námi podělil, a tak jsme si všichni mohli pochutnat na výborném dortu. Po té na dvoře fary vypukl dětmi očekávaný ohňostroj a prskavkový rej.

Několik marodů z řad dětí i dospělých sice muselo zůstat doma, ale myslím si, že i tak se oslava konce církevního roku povedla a bylo fajn, že jsme se mohli zase společně setkat.

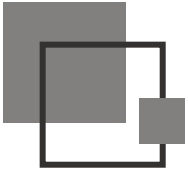
ER

Farní brigáda

Na sobotu 12. 11. byla svolána farní brigáda k pohrabání listí kolem kostela. Během dopoledne se nás sešlo kolem deseti a práce nám šla rychle od ruky. Listím jsme naplnili mnoho pytlů a většinu z nich jsme stihli odvézt i do sběrného dvora.

Anička

U kandidátů na prezidenta hodnotíme (jejich) biblickou jednotu slov a činů

S politologem Stanislavem Balíkem o české představě hlavy státu, její volbě, pravomocech a spoluodpovědnosti voličů

Ve středověku byl panovník považován za toho, kdo je pomazán přímo Bohem. Jak dnes máme chápat z tohoto hlediska autoritu prezidenta státu? Je to pozice, role, která může být požehnána Bohem? Existují nějaká vodítka, jak to případně poznat?

Těžká otázka. Každopádně už v tom, jak Češi přistupují k hlavě státu, se odrážejí historické, monarchické kořeny a modely. Do prezidenta si projektujeme onoho Bohem pomazaného panovníka, dobrého vladaře, po kterém jsme tolik toužili – a dlouhá staletí jsme jej neměli. Přestože se toto pojetí nepotkává s Ústavou a pravomocemi, které prezidentovi vymezuje. Od prezidenta čekáme více, než že bude jmenovat ústavní soudce a pověřovat a odvolávat vládu. Čekáme, že je to někdo lepší než my, někdo, kdo stojí nad námi a kdo je smířovatelem rozporů a moderátorem politických debat při konfliktech.

Můžeme určit nějaké křesťanské podloží a principy, kterými se mohla přímá volba případně inspirovat?

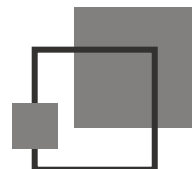
Obecně nejsem příznivcem přímé volby hlavy státu. Nemyslím si, že je to v prostředí parlamentní demokracie správný prvek, takže ani nechci přemýšlet o tom, jak zlepšovat či inspirovat tento způsob volby.

Jaké jsou dle Vás nejpodstatnější rozdíly mezi dřívější volbou prezidenta parlamentem a dnešní přímou volbou?

Naše Ústava, způsobem, jakým je napsána, počítá s tím, že neexistuje nějaký velký rozpor mezi prezidentem a parlamentem. Problematické je, že jsme změnili způsob volby hlavy státu, ale nic dalšího: nezměnily se pravomoci prezidenta. Hlava státu pak může argumentovat například tím, jak to dělával Miloš Zeman, že byla zvolena několika miliony občanů, zatímco s prezidentem znesvářená opoziční strana nanejvýš pár set tisíci. Byť má prezident tuto velkou legitimitu od voličů, Ústava mu předepisuje velmi úzký prostor, ve kterém se může pohybovat. On nicméně proto, aby splnil (či se aspoň snažil plnit) sliby dané svým voličům, si tento prostor přirozeně snaží rozšiřovat a vydobývat si na ostatních institucích další formální či neformální pravomoci. A to vede k velkým, zbytečným konfliktům v celém systému, kdy sledujeme nejen rozpor mezi vládou a opozicí, ale i další, neústrojně vložený konflikt mezi nejvyššími ústavními orgány, s nímž Ústava v zásadě nepočítá.

Ted' už trochu konkrétněji. Jsou nějaké vlastnosti nebo hodnoty kandidáta, které by měl křesťanský volič nějakým způsobem vyzdvihovat?

Nevím, jestli v tomto ohledu musíme nutně rozlišovat mezi křesťanským a ne-

křesťanským voličem. Mám za to, že vybíráme-li si hlavu státu, neměly by nás v první řadě zajímat její názory na důchodovou reformu nebo ceny energií. Mělo by nás zajímat, jakým způsobem a jestli vůbec je připraven a schopen plnit sjednocující roli ve společnosti. Jestli je to někdo, kdo bude umět po vyhocené předvolební kampani zasypávat příkopy ve společnosti. Zda to bude někdo, kdo nebude toužit po tom mít více moci, než jakou mu svěřuje Ústava. To jsou ukazatele, na které se máme dívat, ať už jako křesťanští či nekřesťanští voliči.

Co může být spolehlivým ukazatelem pravdivosti kandidátových výroků a hesel, je-li vůbec něco takového?

Myslím, že neexistuje jednoduchý nástroj, jak to ověřovat. Určitě bychom měli zkoumat biblickou jednotu slov a činů kandidátů. Měli bychom se dívat, co má ten či onen kandidát za sebou. A jestli to, co dnes slibuje, není v přímém rozporu s tím, jak se choval v předchozí době. Ne nutně před třiceti, padesáti lety, ale třeba minulý rok nebo posledních deset dvacet let. Jestli někdo slibuje, že teď už bude hodný a bude sjednocovat, přestože v předchozích deseti letech dramaticky rozštěpil společnost, tak bychom mu to věřit neměli.

Posuňme se myšlenkově do druhého kola voleb. Jak mám jako volič postupovat, když zde není ani jeden kandidát mou srdcovou volbou?

Tady jsem velmi pragmatický a jako realista dobře vím, že si nevybíráme toho nejlepšího, ale v zásadě, podobně jako v jiných osobních životních situacích, volíme mezi větším a menším zlem. I když se nám to nelíbí a přejeme si, aby svět vypadal jinak, tak toto je velmi častá realita nejen v politice, ale i v našich rodinách a pracovištích. Druhé kolo většinového systému, jaké funguje při české prezidentské volbě, v zásadě vede k takovému přístupu velké části voličů, kdy nepostoupí kandidát, kterého v 1. kole volili. V tu chvíli by měli zvážit, zda pro ně jeden z kandidátů nepředstavuje menší zlo. V takovém případě je rozumné volit.

Představme si, že ve volbách zvítězil námi preferovaný kandidát. Dá se říci, do jaké míry jsme spoluzodpovědní za jeho případná nemorální gesta nebo činy?

Předně jsme každý zodpovědný za své chování. Taková situace nás může mrzet a motivovat nás k přemýšlení nad naším spolupodílem: jestli jsme neumožnili určitému zlu opanovat větší prostor, než by tomu bylo bez našeho přičinění. Avšak pokud se projeví negativní stránky zvoleného prezidenta až po volbách a do té doby nebyla patrná vodítka o jejich existenci, byl bych opatrný s mírou naší spoluodpovědnosti. Nicméně pokud se skutečně bude projevovat jisté zlo, před kterým se ve spojení s kandidátem varovalo před volbou, pak jako voliči svůj díl viny neseme. Přesto, a to podotýkám, hlavní vina stále leží na daném zvoleném prezidentovi.

Stanislav Balík je profesorem politologie, historikem a skautem. Ve svém oboru se věnuje především moderní české politice a nedemokratickým režimům. Od roku 2019 působí jako děkan Fakulty sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně.

Krajinářství a teologie na jedné fakultě?

My lidé neradi činíme něco bezdůvodně. Mnohé věci, které děláme, musí mít pro nás důvod, hlubší smysl, vést nás k nějakému cíli. Když nás něco nenaplnuje, nevidíme důvod, proč se tím zabývat a dělá se nám to mnohem hůř. K dokončení se musíme nutit a mnohdy se ke konci ani nedobereme, neboť se v procesu zasekneme a je pro nás snazší najít si výmluvu, proč činnost nedokončit. Myslím, že tento problém zná ne jeden student.

I já jsem se v úvahách nad smyslem studia ocitla. Můj obor spadající do nabídky oborů zahradnické fakulty, má sice v konečném výstupu vést k realizacím zahrad, parků, správě veřejné či soukromé ze-

leně, ale během času ve školních učebnách o tom člověk občas pochybuje. Přicházely otázky proč, s jakým smyslem a za jakým účelem. A tak jsem dospěla k odpovědím různého typu od možnosti ukončení studia přes vyhození školy do vzduchu po uvědomění, že samotný obor má pro mě mnohem širší rozsah, než mnohé může napadat.

Když jsme počátkem jednoho jara vyrazili zkoumat krajinné prvky, uvědomila jsem si, že příroda je pro mě odjakživa místem pro setkávání s Bohem. Místem, kde se Boží přítomnost jeví v prudkém dešti, ostrém větru a západech slunce jaksi nadosah...

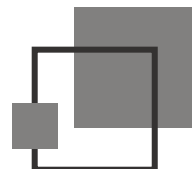

Po jednoduché snídani paní správčové střediska Jitřenka, nás odváží autobus k úpatí kopce, odkud začíná naše celodenní stoupaní. V paprscích ranního slunce se třpytí pyl z jehličnanů, od lesa táhne chlad a my kráčíme krkolomnou cestou za poznáním. V pravidelných půlhodinových intervalech nastávají zastávky, mnohdy i desítky minut dlouhé, kdy se dozvídáme, v jakém vegetačním stupni se na-

cházíme, podle jakých znaků to rozpoznat, jaké dřeviny a květiny zde rostou a podle kterého systému řadit ona společenstva. Při sedmém zastavení už odpadáme únavou podruhé. Náhlé převýšení

650 metrů ve třech kilometrech nás po předešlé krátké noci zaskočilo. Další nálož latinských názvů...

Když už mozek přestává spolupracovat a odmítá přijímat nová fakta, rozlétají se myšlenky s úvahou o smyslu místa, jež nás obklopuje. Odevzdaně se zvedáme a posouváme do vyšších nadmořských výšek. Pestrost rostlinného patra se zužuje. Na dohled se objevují pouze jehličnany rostoucí mnohdy jen z kamenného podkladu. I jejich zastoupení pomalu přechází jen na nizoučkou borovici kleč. Skupina studentů, prve roztroušená, kráčí v řadě za sebou jen tak, co dovolí úzké cesty potřhané po

hřebenu hory. Vyučující ani studenti už nemluví. Kdyby nefoukal vítr, bylo by v bílém slunečním světle slyšet, jak všichni vydechují ve stejném rytmu. Přesto, že v údolí si ukazovali už hojně kvetoucí rostlinky z čeledi *Asteracea*, zde jsou ještě zmrzlé ostrůvky sněhu.

A najednou nastal ten okamžik, kdy se před vámi rozprostře pohled do daleké krajiny, jak obraz na plátně po stranách orámován špičkami posledních jehličnanů. Zastavujeme se my a zastavuje se čas. Snad i vzduch na chvíli přestává proudit. Až po pár vteřinách – zalapání po dechu – hluboký nádech a výdech. Vzduch už se zase hýbe. Chvěje se nad obzorem. Modrá barva nahoře obrazu. Modrá, jakou mají asi jen na nebi. A pod ní proužky v tolika odstínech zelené, že pro ně snad není název. Jsme tu společně, a přitom každý sám ve svém tichu. Tady je ten pocit vděčnosti a naplněnosti. Zas o kousek blíže k pochopení okolní krajiny. O kolik méně bychom toho teď viděli, kdybychom neprošli touto dlouhou únavnou cestou na horu a o kolik méně bychom toho vnímali, kdybychom neproseděli tolik hodin v po-

sluchárnách. Nejsme na konci cesty. Ještě musíme sejít dolů, ještě musíme dostudovat, ještě musíme pochopit a poznat a stejně na konci nikdy nebudeme. Napadá mě, že tato chvíle byla chválou Boha a jeho nepřekonatelné moci. Pocit blaženosti a radosti byl v těch výšinách umocněn věděním, že to On nás objímá skrze širokou krajinu. Díky za něj.

A tak jsem v horách našla nový rozměr svého studijního oboru. Došlo mi, že přesto, jak jsou výklady o rostlinných společenstvech, ekologické stabilitě a škůdcích mnohdy nekonečně únavné, všechny nás vedou k pochopení fungování krajiny okolo nás. Jak a kde vznikala s různými odlišnostmi? Jak se v ní otiskla lidská ruka a jak ona zas ovlivnila lidskou společnost, její zvyky a tradice v různých koutech naší planety? A mě samotnou přivádí k novému pochopení Božího působení v nás a v krajině okolo. Tak jsem si našla osobní krajinnou teologii.

Maruška Fišerová (Brno)

Kniha Opust' mentalitu oběti-Andreas Herrmann

Autor působí v Německu, ve Wiesbadenu je vedoucím křesťanského centra. Cílem této knihy je přenést na čtenáře autorovo nadšení pro obnovené myšlení. Bůh chce život každého z nás dovést do větší svobody a naplnění. Bůh nás stvořil ke svému obrazu a vložil do nás obrovský potenciál. Hluboko v každém z nás leží Bohem dané povolání. Toto povolání začneme naplňovat, když zanecháme myšlení oběti a s tím spojených postojů. Autor ukazuje na praktických příkladech myšlenkové mapy oběti. Porovnává způsoby myšlení oběti a vítěze. Čtenář se tak může zorientovat sám v sobě.

Autor říká, že k tomu abychom byli nešťastní spotřebujeme pravděpodobně stejné množství energie jako na budování postoje, ve kterém budeme šťastní. Jen výsledek je jiný. Když přitakáme Boží lásce, přijmeme ji a začneme o sobě a o druhých přemýšlet s láskou, budeme obklopeni atmosférou lásky. Spokojenost a štěstí je otázka postojů.

Jana

Seriál The Chosen ukazuje, jak do každodennosti vstupuje živý Kristus

Příznivě hodnocený seriálový snímek The Chosen pohnul také českou křesťanskou veřejností. Divákům se před očima rozkrývá zcela neotřelé a osobité vyprávění o životě Ježíše Krista. Skrze dialogy novozákonních představitelů ožívají evangelia přímo na obrazovce a pobízí nás smát se hašteření i vtipům učedníků. Nezbyvá než spolu s Kristem zvolat: „Pojďte a uvidíte!“

Velmi dlouho jsem hledal snímek zachycující evangelium nejen chvályhodně a se vší pompou, avšak také nenuceně a prostě. Hledal jsem hereckého představitele Ježíše Krista, který by nepůsobil nedosažitelně či zpučně, zkrátka někoho, kdo by byl přinejmenším sympatický. To vše a mnohem více jsem našel v seriálu The Chosen. Zprvu mě zarazila jistá ahistoričnost. Tvůrci seriálu se při tvorbě inspirovali nejen těmi texty Nového zákona, které byly oficiálně uznané a zahrnuté do kánonu, nýbrž i celou řadou apokryfů. Mimoto se v jednotlivých epizodách objevují podivné kostýmy a předměty, jež do Galileje či Samařska 1. století nepatří. Nadto lámaná angličtina v dialogích nahrazuje autentickou mluvu. Historická přesnost však není tím ústředním, ostatně seriál není dokumentem. A také se nezaměřuje na formu. Jde mnohem hlouběji: daleko více je svědectvím každodenních i výjimečně velikých starostí i radostí, do nichž vstupuje živý Kristus. Svou přítomností uzdravuje pokřivené vztahy, tělesně či duševně zmrzačené.

Občasné náznaky běžné a komerční americké popkultury umožňují pronikavé sondy do životních příběhů jednotlivých aktérů. Zcela bezprostředně se tak dostáváme do domácnosti Šimona Petra, pozorujeme židovské opovržení celníkem Matoušem. Jednotlivé vztahy, do nichž vnikáme skrze dialogy, tvoří síť modelových, místy až archetypálních situací a stavů, jež zajisté zažívali lidé 1. století stejně jako lidé dneška. Biblické postavy jsou navzdory historické nepřesnosti a lehkému patosu americké produkce neuvěřitelně přesvědčivé.

Protagonistou seriálového díla je přirozeně Ježíš z Nazareta. V prvním díle divák s napětím očekává, kdy se konečně s Kristem skrze obrazovku setká – a On se objevuje až úplně na konci, nadto zcela nečekaně. Diváka si okamžitě získá svou hlubokou lidskostí, která jej rozechvěje přinejmenším jako seriálovou Maří Magdalenu. Onen nečekaný vstup Ježíše na plátno vypovídá o mnohém, co tvůrci seriálů skrze hereckého Krista přinášejí – především spontánnost a určitou nespoutanost. Ježíš je v průběhu epizod a sérií hravý a jiskřivý; vášnivý i neblomný; vnímavý i emotivní; vyhledávající společnost přátel i samotu. Jedním slovem opravdový.

Skrze brilantního seriálového Ježíše v podání Jonathana Roumieho se omšelé, těžko srozumitelné kontury evangelijních textů proměňují a díky obrazu i mluvenému slovu procitají k svěžímu životu. Notoricky známé scény z evangelií získávají zásluhou neotřelého zpracování lehkost i dynamiku, a stávají se díky tomu krásnými. Hluboké teologické rozhovory Ježíše s farizejem Nikodémem plynule střídají výjevy rozradostněných, vtipkujících učedníků v čele s Kristem.

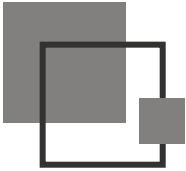

The Chosen je financovaný prostřednictvím takzvaného crowdfundingu, při kterém na náklady kromě velkých sponzorů přispívá velký počet drobných dárců. Celkem bylo vybráno více než 40 milionů dolarů a seriál se tak stal vůbec neúspěšnějším crowdfundingovým projektem v této oblasti. Unikátní je rovněž délka seriálu: vydány jsou dvě série po osmi dílech a na třetí sérii jsou již vybrány veškeré potřebné finance. Kompletně by měla vyjít v roce 2023, ovšem první dva díly už měly svou premiéru v listopadu ve vybraných kinech. Dohromady se plánuje zachytit působení Ježíše v sedmi sériích. The Chosen se tím stává prvním seriálem o životě Krista takového rozsahu. Napříč světadíly sklízí pochvalné recenze laiků i kritiků, autoři díla mluví o tisících svědectvích, jež se k nim dostávají, o proměnách vztahů, myšlení i životů.

Jakkoli seriál nevytvěrá pouze ze striktně uznaných biblických novozákonních knih, je vždy vpravdě evangelijní. Stává se nejen dobrou zprávou dnešnímu světu, nýbrž také dobrým kouzlem (z angl. gospel – good spell), jenž učarovává a uzdravuje.

Martin

Na podobě textu se zasloužily Aneta Dvořáková a Lenka Strašáková, za což jim patří mé díky.

Missa Pastoralis v provedení kuřimského chrámového sboru

Kuřimský chrámový sbor nacvičuje k letošním Vánocům skladbu Missa Pastoralis. Skladba je z pera největšího moravského skladatele kantorské hudby 18. století Josefa Schreiera, narozeného roku 1718 v Dřevohosticích u Bystřice pod Hostýnem. Tato skladba s ryze moravskou melodikou je pastýřská mše vycházející z valašského lidového prostředí. Jedinečnost Schreierovy mše spočívá v prolínání latinského liturgického textu s pastýřskými zpěvy – pastorelami s českým textem, který je zabarvený valašským dialektem.

Pastorely jsou drobné scénky ze života pastýřů vyjadřující spontánní radost z narození Páně. V době vzniku (kolem roku 1760) se stala tato mše velmi populární a hrála se po dobu více než 100 následujících roků ve venkovských kostelích na Moravě, v Čechách a také na území dnešního Polska a v Uhrách. Pak ale upadla na dlouhou dobu v zapomenutí, až ji v roce 1983 objevil profesor Janáčkovy akademie múzických umění v Brně doktor Jan Trojan – odborník na českou a moravskou barokní hudbu. Schreierova Missa Pastoralis je považována za předchůdkyni proslulé pastórální mše Hej, mistře Jakuba Jana Ryby.

Missa Pastoralis zazní v kuřimském kostele za doprovodu varhan a smyčcového kvarteta (dvoje housle, violoncello a kontrabas). Poprvé během půlnoční mše svaté na Štědrý večer v sobotu 24. 12. 2022 ve 22 hod. Opakovat ji budeme na Slavnost Narození Páně v neděli 25. 12. 2022 při mši svaté v 9:30.

Srdečně zveme všechny farníky z Kuřimi, Moravských Knínic, České a Jinačovic.

JČ

Pozvánka na výstavu betlémů

Přijměte pozvání na 3. ročník výstavy betlémů v oratořích našeho kostela sv. Maří Magdaleny. Letošní rok očekáváme účast našich mateřských a základních škol, které plánují obohatit tuto výstavu svými betlémy. Základ této výstavy již tradičně tvoří betlémy zapůjčené od paní Jarmily Svobodové ze Sivic a paní Dany Minksové z Lelekovic. Těšíme se také na vyrobené betlémy od občanů Kuřimi a blízkého okolí. Budeme rádi za pomoc farníků při službě v oratořích.

Otevírací doba pro veřejnost bude následovná:

Neděle 18. 12. 2022 10:30–11:30

Sobota 24. 12. 2022 13:00–15:00

Pondělí 26. 12. 2022 10:30–11:30

Neděle 1. 1. 2022 14:30–15:30

Neděle 8. 1. 2022 10:30–11:30

Milan Císař

Pozvání do kuřimské scholy

Zpíváte rádi? Hrajete na nějaký hudební nástroj? Přidejte se k nám. Kdo jsme? Parta nadšených dětí i dospělých, kteří společně rádi zpívají a hrají při dětské mši sv. v kuřimské farnosti. Scházíme se třikrát měsíčně vždy v neděli večer na zkoušky a zpíváme první neděli v měsíci na dětské mši sv. v 9:30 v kostele v Kuřimi. V naší kapele nejdete kytary, housle, akordeon, příčnou flétnu i bicí a hloubku nám dodávají violoncella a basa. Mezi zpěváky najdete všechny věkové kategorie. Společným zpěvem chválíme Pána a děláme to s nadšením a radostí, protože nás to baví 😊. V současnosti se připravujeme na vánoční zpívání na Štědrý den! Přidejte se k nám. 😊

Katka Rajmicová a Lenka Psotová

Duchovní obnova

V sobotu 3.12. přijal pozvání do naší farnosti P. Zdeněk Jančařík, aby s námi strávil farní adventní obnovu. Obnova začala mši sv. v kostele, při které jsme si vyslechli první slova našeho hosta a kterou doprovodila krásným zpěvem mládežnická schola. Poté jsme se přesunuli na faru, kde po krátkém občerstvení začalo povídání s P. Jančaříkem. Ve své promluvě úžasným způsobem dokázal spojit laskavý humor, veselé historky ze svého života s moudrými a hlubokými slovy, četbou z písma nebo citací krásné básně sv. Anselma. Přiblížil nám svůj hluboký vztah k sv. Terezii z Lisieux, která je jednou z moha žen, o kterých se můžete více dočíst v jeho knize Žena ať v církvi promluví. V adventní době nám připomněl, že je důležité neztratit naději.

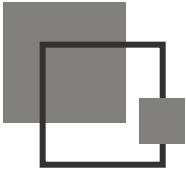
Že i v našem životě, který se může zdát příliš normální a obyčejně únavný, může přijít překvapení, něco živého a nového, i když to mnohdy nečekáme, nebo vzdáváme. (I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. Izajáš 11, 1-10). V diskusi se poté velmi živě a ve svobodné důvěře rozhořela debata o roli ženy v současné církvi, kterou P. Jančařík realisticky zasazoval do kontextu a komentoval. Závěr obnovy patřil krátké adoraci v temném sále se zpěvem písně Před Tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou, noc odchází a den jasně září. Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě tohoto neobyčejného sobotního dopoledne.

Katka Rajmicová

Dílničky na faře

V letošním roce podařilo na palánku (tj. dvorní budově u fary) upravit přední místnost a ve spolupráci se Základní školou DiviŽna v ní vybavit docela obstojnou dílnu pro práci se dřevem. Díky tomu se mohly od září rozběhnout dva dřevokutelské kroužky, v nichž děti pod vedením pana Tomáše Šandy se učí dovednostem v opracovávání špalíků a drobnějšího řeziva. Používají při tom dláto, paličku, pilku, rašpli a mnohé další nástroje. Každé úterý se z dílničky ozývá radostné švitoření doprovázené monotónním klepáním paliček a rozzářená okna palánku jen dokreslují působivou atmosféru nadšení, s níž se tvoří první výrobky malých mistrů.

Pro nás, farníky, konání akcí na faře zpřijemňuje opravené dláždění na nádvoří a snad už brzy se k tomu ještě podaří dokončit rekonstrukci zastřešení u bočního vstupu do fary a plot na nádvoří. Dílničku budeme mít v budoucnu využitelnou i pro další kroužky a opravené nádvoří nám – jak doufám – zpřijemní nejednu farní aktivitu.

Vy jste Božím „TEĎ“

svěží rubrika (nejen) pro mladé

At' Duch vane!

60 let od Druhého vatikánského koncilu

Připomínáme si šest dekad od velevýznamné církevní události. Koncilu, který překvapoval svým obsahem, stylem a schopností měnit mentalitu celé církve. Obzvláště pro nás mladé se jedná o natolik vzdálenou událost, že nám snadno splyne v čase a prostoru. Je nám stejně cizí a daleký jako Rakousko-Uhersko nebo napoleonské války. Přitom důležitost koncilu je při bližším pohledu více než stěžejní. Jeho kořeny sahají do nezměrného bohatství církve. Sám koncil se do tohoto bohatství ponořil, mnohé přidal a svou povahou vytvořil východisko novému směřování církve.

Výchozí pozice církve a koncilní duch

Koncil probíhal v rozporuplné době. Církev na začátku šedesátých let vypadala na první pohled pevně a mohutně. Ukazovalo se však, jak je, již od Velké francouzské revoluce, zakonzervovaná a v mnohém zkostnatělá. Koncil byl bez nadsázky přelomovým. Ojedinele upřednostnil pastorální charakter (dosavadní koncily obvykle řešily konkrétní herezi a vydávaly formální odsouzení) a za cíl si kladl vyrovnat se s modernou, jinými slovy adaptovat působení církve na moderní dobu.

Ducha koncilu trefně vystihuje církevní historik a kněz Tomáš Petráček: „Po nejméně dvou staletích konečně zase jednou nezní hlas církve defenzivně, ublíženě a nedůvěřivě vůči světu a lidské svobodě, ale s nadějí hledí do budoucnosti a zdůrazňuje odpovědnost křesťanů za svět, do kterého jsou poslání, a odpovědnost všech věřících – včetně laiků – za Kristovu církev. Tento nový pohled na církev, který na rozdíl od právních a hierarchických modelů pojí-

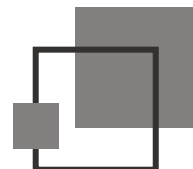
mal církev jako putující Boží lid, společenství učedníků, mystické tělo Kristovo, a univerzální svátost spásy, působil nesmírně osvobodivě.“

Role Jana XXIII.

Druhý vatikánský koncil patří do linie nejvýznamnějších církevních sněmů, jakými byly Koncil nikajský či tridentský. Klíčovým aktérem byl papež Jan XXIII., díky němuž došlo k jeho svolání. Sám papež se aktivně zasazoval o co nejpravdivější zodpovězení otázky: Kam jako církev kráčíme? Papež František při homilii k šedesátému výročí koncilu vyzdvihl: „Právě proto, aby oživila lásku, věnovala církev poprvé v dějinách koncil tomu, aby se sama sebe ptala, aby se zamyslela nad svou vlastní povahou a posláním.“ Již Janova úvodní řeč ztělesňovala proměnu: změnu jazyka a celkového stylu papežských i koncilních dokumentů. Dialog se stal styčným bodem zasedání i koncilních textů. Jan XXIII. se zasloužil o přítomnost širokého spektra představitelů církve. Nejen více než dva a půl tisíce biskupů napříč všemi kontinenty, římské kurie (Kongregace Svatého oficia), ale i předních katolických teologů či nekatolických pozorovatelů. V neposlední řadě Jan XXIII. drobnými i významnějšími gesty oprostil papežskou autoritu o staromódní a anachronické atributy (odložil papežská nosítka či papežskou trojkorunu, tzv. tiáru). Symbolicky přešel z roviny vládce do roviny pastýře.

Přijetí dějinnosti

Mentalita sněmu znamenala snahu o přejítí od katolicismu ke katolicitě (univerzálnímu, ekumenickému pojetí církve). Jezuita a církevní historik John W. O'Malley zdůrazňuje, že koncil vyzval

k přesunu od dosavadního, téměř vřadně vertikálního vnímání církve i do horizontální polohy. Vyzval ke smýšlení odpovídající více službě než kontrolování. Neméně důležitou, ač se to dnes může jevit jako podivné, byla skutečnost, že koncilní shromáždění přijalo dějinnost církve a její kontinuitu. V předchozích dekadách se totiž objevovaly vlivné názory představující pozici církve mimo dějiny, či dokonce nad dějinami. Právě přijetí dějinnosti – obrazu putujícího Božího lidu – pozitivně ovlivnilo růst pastorační aktivity, rozvoj laických hnutí nebo teologického myšlení (jako příklad lze uvést současnou synodu vyhlášenou papežem Františkem). Toto přijetí se odráží i v názvu koncilu – „druhý“ evokuje návaznost a přiznání vývoje. Právě díky koncilu si církev uvědomila, že je ve světě a nemůže se tvářit, že se jí dějinný vývoj netýká.

Otevření se ekumenismu

Dle O`Malleyho sněm znamenal především konec protireformace a otevření cesty ekumenismu. Nezanedbatelný přínos sněmu spočíval v liturgické reformě, jíž dal zažehnout. Ta se nesla v duchu slov papeže Pavla VI., který během koncilu převzal papežský úřad: „Liturgie je určena pro člověka, nikoliv obráceně.“ Sněm přijal liturgickou konstituci, jež se stala základem pro pozdější proměnu liturgické praxe. Patrně nejvýznamnější přijatá konstituce

věroučného charakteru o církvi, Lumen gentium (Světlo národů), manifestuje upřímný pohled církve na sebe samou.

Působení koncilu a jeho kritika

Koncil bývá kritizován mimo jiné pro svou radikálnost. Ovšem řečeno s O`Malleyem: „Změna je součástí lidského údělu a nemůže být něčím nekatolickým.“ Skutečně, sněm byl radikální, zvláště svým rozchodem s dřívějším upjatým uvažováním. I to lze označit za důvod, proč posléze nebyl v mnoha oblastech plně přijat. Jisté navazování na ducha koncilu je však patrné u všech pontifikátů následujících papežů. Na projevy nepochopení či nesouhlasu s oslavováním koncilu papež František odpovídá slovy: „Církev neslaví koncil proto, aby se obdivovala, ale aby se darovala.“

Chceme-li církev proměňovat a uvádět k čilejšímu životu, mnohdy nemusíme vymýšlet složité mechanismy ani hledat nové nástroje. Ve Druhém vatikánském koncilu se skrývá nezměrné bohatství, jež můžeme zužitkovat i pro dnešní mladé, církve a svět.

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

Církev, tradice, reforma: Odkaz druhého vatikánského koncilu – hutná kniha T. Petráčka o uzlových bodech vývoje církve a významnosti koncilu.

Styl Druhého vatikánského koncilu (John O`Malley) – dvě desetiletí starý článek, přeložený k příležitosti 60 let od koncilu a tomuto sněmu věnovaný.

Z minulého čísla Petrklíče připomínám doporučení **Konstituce o posvátné liturgii**.

Martin

Předvánoční a vánoční programy v kostele sv. Maří Magdaleny a v kuřimské farnosti

Den	Liturgický kalendář	Pořad
Neděle 18. 12. 2022	4. neděle adventní	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích 14:00–16:00 zpovídání v Kuřimi
Sobota 24. 12. 2022	Štědrý den	7:00 roráty v M. Knínicích 15:00 Štědrý večer s dětmi v Kuřimi 22:00 noční mše sv. v Kuřimi
Neděle 25. 12. 2022	Slavnost Narození Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích
Pondělí 26. 12. 2022	Svátek sv. Štěpána	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích
Sobota 31. 12. 2022	Sv. Silvestr	16:00 mše sv. v Kuřimi
Neděle 1. 1. 2023	Nový rok Slavnost Matky Boží Panny Marie	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích
Pátek 6. 1. 2023	Slavnost Zjevení Páně	16:45 mše sv. v Kuřimi 18:00 mše v M. Knínicích 19:00 Tříkrálový večer v Kuřimi
Neděle 8. 1. 2023	Svátek Křtu Páně	8:00 mše sv. v Kuřimi 9:30 mše sv. v Kuřimi 11:00 mše v M. Knínicích

Kuřimský chrámový sbor zpívá při bohoslužbách 24. 12. 2022 ve 22 hod. a 25. 12. 2022 v 9:30 hod.

Dětská schola zpívá 24. 12. 2022 v 15 hod. při štědrovečerním programu pro děti.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 12. 3. 2023

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Mirek Strašák, Martin Strašák.

Obálka: Bára Polášková.

Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele

Časopis Petrklíč je zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz